

ŚWIATŁO WIARY

Ten, kto wierzy, widzi. Człowiek wierzący widzi dzięki światłu oświecającemu cały przebieg drogi . Wiara jest światłem oświecającą drogę człowieka.

2. Światło autonomicznego rozumu bez wiary nie potrafi wystarczająco rozjaśnić przyszłości; w końcu kryje się ona w mroku i pozostawia człowieka z lękiem przed nieznanym. Często dziś **człowiek rezygnuje z poszukiwania wielkiego światła, by zadowolić się małymi światełkami,** które oświecają krótką chwilę, ale są niezdolne do otwarcia drogi. Gdy brakuje światła, wszystko staje się niejasne, nie można odróżnić dobra od zła, drogi prowadzącej do celu od drogi, na której błądzimy bez kierunku.

3. Światło wiary ma szczególny charakter, ponieważ jest **zdolne oświetlić całe życie człowieka.** Żeby zaś światło było tak potężne, nie może pochodzić od nas samych, musi pochodzić z bardziej pierwotnego źródła, musi ostatecznie pochodzić od Boga.

4. **Wiara rodzi się w spotkaniu z Bogiem żywym,** który nas wzywa i ukazuje nam swoją miłość, miłość nas uprzedzającą, na której możemy się oprzeć, by trwać niezłomnie i budować

życie. Przemienieni przez tę miłość, otrzymujemy nowe oczy, doświadczamy, że jest w niej zawarta wielka obietnica pełni i kierujemy spojrzenie w przyszłość.

5. Wiara, którą przyjmujemy od Boga jako dar nadprzyrodzony, jawi się jako światło na drodze, wskazujące kierunek naszej wędrówki w czasie. Z jednej strony pochodzi ona z przeszłości, jest światłem pamięci o Założycielu, o życiu Jezusa, gdzie objawiła się Jego w pełni wiarygodna miłość, zdolna zwyciężyć śmierć. Lecz jednocześnie, ze względu na to, że Chrystus zmartwychwstał i przeprowadza nas poza próg śmierci, wiara jest światłem bijącym z przyszłości.

„MYŚMY UWIERZYLI MIŁOŚCI”

6. Jeśli chcemy zrozumieć, czym jest wiara, powinniśmy opowiedzieć jej historię, drogę ludzi wierzących, o której w pierwszym rzędzie świadczy Stary Testament. Szczególne miejsce należy się Abrahamowi, naszemu ojcu w wierze. W jego życiu wydarza się rzecz wstrząsająca: Bóg kieruje do niego Słowo, objawia się jako Bóg, który mówi i wzywa po imieniu.

7. To, co Słowo mówi do Abrahama, składa się z wezwania i obietnicy. Tym, co ma zrobić Abraham, jest powierzenie się Słowu. Wiara rozumie, że **słowo, rzecz pozornie krótkotrwała i ulotna, gdy wypowiedziane jest przez Boga wiernego, staje się rzeczą najbardziej pewną i niewzruszoną ze wszystkich**, tym, co sprawia, że możliwa jest nasza dalsza wędrówka w czasie.

8. Historia Izraela ukazuje nam pokusę niewiary, której lud wielokrotnie ulegał. Przeciwnieństwo wiary jawi się tutaj jako bałwochwalstwo. **Zamiast wierzyć w Boga, człowiek woli czcić bożka**, którego oblicze można utrwalić i którego

pochodzenie jest znane, bo został przez nas uczyniony. Człowiek, gdy traci zasadnicze ukierunkowanie, które spaja jego życie, gubi się w wielorakości swoich pragnień.

9. Kto nie chce zawierzyć się Bogu, zmuszony jest słuchać głosów wielu bożków, wołających do niego: «Zdaj się na mnie!». Wiara, ponieważ związana jest z nawróceniem, jest przeciwieństwem bałwochwalstwa; jest odsuwaniem się od bożków, by powrócić do Boga żywego dzięki osobistemu spotkaniu.

10. Wiara jest bezinteresownym darem Boga, który wymaga pokory i odwagi, by zaufać i zawierzyć się , i w ten sposób dostrzec świetlaną drogę spotkania między Bogiem i ludźmi, historię zbawienia.

PEŁNIA WIARY CHRZEŚCIJAŃSKIEJ

11. Wiara chrześcijańska skoncentrowana jest na Chrystusie, jest wyznawaniem, że Jezus jest Panem i że Bóg wskrzesił Go z martwych (por. Rz 10, 9). Wiara chrześcijańska jest wiarą w Miłość pełną, w jej skuteczną moc, w jej zdolność przemieniania świata i wyjaśniania czasu: «Myśmy poznali i uwierzyli miłości, jaką Bóg ma ku nam» (J 4, 16).

12. Najwyższym dowodem wiarygodności miłości Chrystusa jest Jego śmierć za człowieka. Ewangelieści godzinę Krzyża postrzegali jako szczytowy moment spojrzenia wiary: w tej godzinie jaśniej blask wielkości i głębi Bożej miłości. **Przez kontemplowanie śmierci Jezusa umacnia się wiara,** otrzymując olśniewające światło, gdy jawi się ona jako wiara w Jego niewzruszoną miłość ku nam, zdolną wejść w śmierć, aby nas zbawić. Jest rzeczą możliwą wierzyć w tę miłość, która nie uchyla się od śmierci, aby pokazać, jak bardzo mnie kocha; jej bezgraniczność przewycięża wszelkie podejrzenia i pozwala nam w pełni zawierzyć się Chrystusowi.

13. Nasza kultura straciła zdolność dostrzegania konkretnej obecności Boga, Jego działania w świecie. Uważamy, że Bóg znajduje się w zaświatach, na innym poziomie rzeczywistości, oddzielony od naszych konkretnych relacji. Gdyby jednak tak było, gdyby Bóg nie był zdolnym do działania w świecie, Jego miłość nie byłaby prawdziwie potężna, prawdziwie rzeczywista, a zatem nie byłaby nawet prawdziwą miłością, zdolną zapewnić to szczęście, które obiecuje.

14. W wierze Chrystus nie jest tylko Tym, w którego wierzymy, najwyższym objawieniem miłości Bożej , ale także Tym, z którym się jednoczymy, aby móc wierzyć. Wiara nie tylko patrzy na Jezusa, ale patrzy z punktu widzenia Jezusa, Jego oczami: jest uczestnictwem w Jego sposobie patrzenia.

15. Wierzymy Jezusowi, gdy przyjmujemy Jego słowo, Jego świadectwo, ponieważ On jest prawdomówny (por. J 6, 30). Wierzymy w Jezusa, gdy przyjmujemy Go osobiście w naszym życiu, przyłączając się do Niego w miłości oraz idąc za Nim na naszej drodze.

16. Wiara w Syna Bożego, który stał się człowiekiem w Jezusie z Nazaretu, nie oddala nas od rzeczywistości, ale pozwala nam pojąć jej najgłębsze znaczenie, odkryć, jak bardzo Bóg kocha ten świat i wciąż kieruje go ku sobie; powoduje to, że chrześcijanin angażuje się coraz bardziej i mocniej przeżywa swoją wędrówkę na ziemi.

ZBAWIENIE PRZEZ WIARĘ:

17. Gdy człowiek myśli, że znajdzie samego siebie oddalając się od Boga, jego

egzystencja okazuje się porażką (por. Łk 15, 11-24). Początkiem zbawienia jest otwarcie się na coś, co poprzedza, na pierwotny dar potwierdzający życie i zachowujący przy życiu.

Zbawienie przez wiarę polega na uznaniu prymatu Bożego daru, jak to ujmuje św. Paweł: «Łaską bowiem jesteście zbawieni przez wiarę. A to pochodzi nie od was, lecz jest darem Boga» (Ef 2, 8).

18. W centrum nowej logiki wiary jest Chrystus. **Wiara w Chrystusa zbawia nas, ponieważ to w Nim życie otwiera się radykalnie na uprzedzającą nas Miłość** i przemienia nas od wewnątrz, działa w nas i z nami.

19. **Wiara wie, że Bóg stał się nam bardzo bliski**, że Chrystus został nam dany jako wielki dar, przemieniający nas wewnątrz, który mieszka w nas i tym samym obdarza nas światłem oświecającym początek i koniec życia, całą drogę człowieka.

20. **Człowiek wierzący przemieniony jest przez Miłość, na którą otworzył się w wierze**, a gdy otwiera się na tę ofiarowaną mu Miłość, jego egzystencja wykracza poza własne ramy. Św. Paweł może powiedzieć: «Teraz zaś już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus» (Ga 2, 20) i wzywać: «Niech Chrystus zamieszka przez wiarę w waszych sercach» (Ef 3, 17). W wierze «ja» wierzącego poszerza się, by zamieszkał w nim ktoś Inny, by żył w kimś Innym, i w ten sposób jego życie poszerza się w Miłości. Tutaj ma miejsce działanie właściwe Duchowi Świętemu.

21. **Chrześcijanin może mieć oczy Jezusa, Jego uczucia, Jego synowską godność**, ponieważ dany mu jest udział w Jego Miłości, którą jest Duch.

22. **Wiara z konieczności ma formę kościelną**, wyznawana jest z wnętrza ciała Chrystusa jako konkretna komunia wierzących. Wiara działa w chrześcijaninie, poczynając od przyjętego daru, od Miłości, która przyciąga do Chrystusa (por. Ga 5, 6) i czyni uczestnikami drogi Kościoła, pielgrzymującego do spełnienia.

„JEŻELI NIE UWIERZYCIE, NIE ZROZUMIECIE”

23. **Człowiek potrzebuje poznania, potrzebuje prawdy**, ponieważ bez niej nie ma oparcia, nie idzie naprzód. Wiara bez prawdy nie zbawia, nie daje pewności naszym krokom.

24. **W obecnym świecie z podejrzliwością patrzy się na wielką prawdę**, na prawdę wyjaśniającą całość życia indywidualnego i społecznego. Pytanie o prawdę jest bowiem kwestią pamięci, głębokiej pamięci, ponieważ odnosi się do czegoś, co nas poprzedza, i w ten sposób może potrafić nas zjednoczyć ponad naszym małym i ograniczonym «ja». Jest to pytanie o początek wszystkiego, w świetle którego można dostrzec cel, a tym samym także sens wspólnej drogi.

ZNAJOMOŚĆ PRAWDY I MIŁOŚĆ

25. **Wiara przemienia całą osobę, właśnie w miarę, jak otwiera się ona na miłość**. Wiara poznaje w miarę jak jest związana z miłością, bowiem miłość wnosi światło. Zrozumienie wiary rodzi się wtedy, gdy przyjmujemy wielką miłość Bożą, która nas przemienia wewnątrz i daje nam nowe oczy, pozwalające widzieć rzeczywistość.

26. **Jedynie kiedy jest oparta na prawdzie, miłość może przetrwać w czasie, przewyciężyć ulotność chwili** i pozostać mocna, by wspierać wspólną drogę. Jeśli miłość nie ma odniesienia do prawdy, podlega zmienności uczuć i nie wytrzymuje próby czasu. **Bez prawdy miłość nie może dać trwałej więzi, nie potrafi wyprowadzić naszego «ja» z jego izolacji** ani uwolnić go od przemijalności, by budować życie i przynosić owoc.

27. Jeśli miłość potrzebuje prawdy, także prawda potrzebuje miłości. **Nie można rozdzielać miłości i prawdy**. Prawda, której szukamy, ta, która nadaje sens naszej drodze, oświeca nas, gdy jesteśmy dotknięci przez miłość.

WIARA JAKO SŁUCHANIE I WIDZENIE

28. «Wiara rodzi się z tego, co się słyszy» (Rz 10, 17). Poznanie związane ze słowem jest zawsze poznaniem osobistym, rozpoznającym głos, otwierającym się na niego w wolności i idącym za nim w posłuszeństwie. Dlatego św. Paweł mówił o «posłuszeństwie wiary» (por. Rz 1,5; 16,26).

29. Związek między widzeniem i słuchaniem jako narzędziami poznania wiary bardzo jasno widoczny jest w Ewangelii św. Jana. W czwartej Ewangelii **wierzyć to słuchać i jednocześnie widzieć.**

Słuchanie w wierze przebiega zgodnie z formą poznania właściwą dla miłości: jest to słuchanie osoby, rozróżniającej i rozpoznającej głos Dobrego Pasterza (por. J 10, 3-5).

30. **Prawda, jaką przed nami odsłania wiara, jest prawdą skupioną na spotkaniu z Chrystusem, na kontemplacji Jego życia, na dostrzeganiu Jego obecności** . Przez swoje Wcielenie i przyście do nas Jezus dotknął nas, i dotyka również dzisiaj poprzez sakramenty. Dzięki wierze także i my możemy Go dotknąć i otrzymać moc Jego łaski. Św. Augustyn, komentując fragment o kobiecie cierpiącej na krwotok i dotykającej Jezusa, aby ją uzdrowił, stwierdza: «Wiara to dotykanie sercem».

31. **Wiara i rozum wzajemnie się umacniają**. Dzisiaj prawda sprowadzana jest często do subiektywnej autentyczności człowieka, odnosi się do indywidualnego życia. Wspólna prawda budzi w nas lęk, ponieważ utożsamiamy ją z bezwzględnymi nakazami systemów totalitarnych. Jeśli jednak prawda jest prawdą miłości, jeśli jest prawdą otwierającą się w osobowym spotkaniu z Innym i z innymi, zostaje wyzwolona z zamknięcia jednostki i może stanowić część dobra wspólnego.

32. **W** takiej mierze, w jakiej ludzie się otwierają szczerym sercem na miłość i wyruszają w drogę z tym światłem, które potrafią dostrzec, już żyją — nie wiedząc o tym — na drodze ku wierze. **Kto rusza w drogę, by czynić dobro, już zbliża się do Boga, już jest wspierany Jego pomocą** , ponieważ to właśnie siła Bożego światła oświeca nasze oczy, gdy zmierzamy ku pełni miłości.

„PRZEKAZUJĘ WAM TO, CO PRZEJAŁEM”

33. **Przekazywanie wiary, jaśniejącej dla wszystkich ludzi w każdym zakątku, odbywa się również w czasie, z pokolenia na pokolenie.** Skoro wiara rodzi się ze spotkania, do którego dochodzi w historii, i oświeca naszą drogę w czasie, musi być ona przekazywana przez wieki.

34. **Nie można wierzyć samotnie.** Wiara nie jest tylko indywidualnym wyborem dokonującym się we wnętrzu wierzącego, nie jest odizolowaną relacją między «ja» wiernego i «Ty» Boga, między autonomicznym podmiotem i Bogiem. Ze swej natury otwiera się ona na «my», wydarza się zawsze we wspólnocie Kościoła.

SAKRAMENTY I PRZEKAZ WIARY

35. **Przekaz wiary dokonuje się najpierw przez chrzest.** Struktura chrztu przedstawia go jako odrodzenie, w którym otrzymujemy nowe imię i nowe życie, pomaga nam zrozumieć sens i wagę chrztu dzieci. **Sakramentalna natura wiary ma swój najwyższy wyraz w Eucharystii.**

Jest ona cennym pokarmem dla wiary, spotkaniem z Chrystusem, obecnym w sposób realny przez najwyższy akt miłości, dar samego siebie, rodzący życie.

36. **W Credo człowiek wierzący jest wezwany do zagłębienia się w wyznawaną tajemnicę, do pozwolenia, by go przemieniło to, co wyznaje** . Ma ono strukturę trynitarną: Ojciec i Syn jednoczą się w Duchu miłości. W ten sposób wierzący stwierdza, że centrum istnienia, najgłębszą tajemnicą wszystkiego jest Boska komunia.

37. **Chrześcijanin uczy się w modlitwie dzielić doświadczenie duchowe samego Chrystusa i zaczyna widzieć oczami Chrystusa** . Dekalog nie jest zbiorem zakazów, ale zawiera konkretne wskazania, pozwalające wyjść z pustyni «ja», będącego dla siebie punktem odniesienia, zamkniętego w sobie, i nawiązać dialog z Bogiem, dać się ogarnąć Jego miłosierdziu, aby nieść Jego miłosierdzie.

38. **Wiara jest jedna ze względu na jedność Boga, którego zna i wyznaje.** Wiara jest jedna, bo odnosi się do jednego Pana, do życia Jezusa, do Jego konkretnej historii, którą dzieli z nami.

Wiara jest jedna, ponieważ podziela ją cały Kościół, będący jednym ciałem i jednym Duchem.

39. **Wiara** pokazuje, jak trwałe mogą być więzi między ludźmi, gdy Bóg jest obecny pośród nich. Wiara oświeca relacje między ludźmi, ponieważ rodzi się z miłości i kieruje się dynamiką miłości Bożej.

40. Dzięki powiązaniu z miłością światło wiary konkretnie służy sprawiedliwości, poszanowaniu praw i pokojowi. **Wiara nie oddala od świata i nie jest czymś oderwanym od konkretnego zaangażowania współczesnych ludzi**. Ręce wiary wznoszą się ku niebu, ale czynią to podczas budowania w miłości miasta na relacjach, których fundamentem jest miłość Boża.

WIARA I RODZINA

41. **W rodzinie wiara towarzyszy wszystkim okresom życia, poczynając od dzieciństwa:** dzieci uczą się pokładać ufność w miłości swoich rodziców. Dlatego jest ważne, aby rodzice dbali o wspólne praktykowanie wiary w rodzinie, towarzyszyli dojrzewaniu wiary dzieci.

42. W centrum wiary biblijnej jest miłość Boga, Jego konkretna troska o każdą osobę, Jego plan zbawienia, który obejmuje całą ludzkość i całe stworzenie, a który osiąga szczyt we Wcieleniu, Śmierci i Zmartwychwstaniu Jezusa Chrystusa.

43. **Wiara potwierdza możliwość przebaczenia, które jakże często wymaga czasu, wysiłku, cierpliwości i zaangażowania;** przebaczenie jest możliwe, jeśli odkrywamy, że dobro jest zawsze bardziej pierwotne i silniejsze niż zło, że słowo, którym Bóg potwierdza nasze

życie, jest głębsze niż wszelkie nasze formy negacji.

44. **Wiara oświeca nas w godzinie próby i właśnie w cierpieniu i słabości staje się jasne, że «nie głosimy siebie samych, lecz Chrystusa Jezusa jako Pana» (2 Kor 4, 5). **Chrześcijanin wie, że nie da się wyeliminować cierpienia, ale może ono nabrać sensu, może stać się aktem miłości, powierzeniem się w ręce Boga****, który nas nie opuszcza, i tym samym być etapem wzrostu wiary i miłości.

45. **Światło wiary nie powoduje, że zapominamy o cierpieniach świata.** Dla iluż ludzi wiary cierpiący stali się pośrednikami światła! Wiara nie jest światłem rozpraszającym wszystkie nasze ciemności, ale lampą, która w nocy prowadzi nasze kroki, a to wystarcza, by iść.

„BŁOGOSŁAWIONA, KTÓRA UWIERZYŁA”

46. **Matka Pana jest doskonałą ikoną wiary**, jak powie św. Elżbieta: «Błogosławiona jest, która uwierzyła» (Łk 1, 45). W swoim życiu Maryja odbyła pielgrzymkę wiary, podążając za swoim Synem. Ze względu na swą więź z Jezusem Maryja jest ściśle włączona w to, w co wierzymy.

47. Zwracamy się w modlitwie do Maryi, Matki Kościoła i Matki naszej wiary: **„Matko, wspomóż naszą wiarę! Otwórz nas na słuchanie Słowa, byśmy rozpoznali głos Boga i Jego wezwanie. Obudź w nas pragnienie, by iść za Nim, wychodząc z naszej ziemi i przyjmując Jego obietnicę. Pomóż nam, abyśmy pozwolili dotknąć się przez Jego miłość, byśmy mogli dotknąć Go wiarą. Pomóż nam w pełni Mu się zawierzyć, wierzyć w Jego miłość, zwłaszcza w chwilach zgryzoty i krzyża, gdy nasza wiara wezwana jest do dojrzwania. Zasiewaj w naszej wierze radość Zmartwychwstałego. Przypominaj nam, że ten, kto wierzy, nie jest nigdy sam. Naucz nas patrzeć oczami Jezusa, aby On był**

światłem na naszej drodze. Niech to światło wiary wzrasta w nas coraz bardziej, aż nadejdzie ten dzień bez zmierzchu, którym jest sam Chrystus, Twój Syn, nasz Pan!"